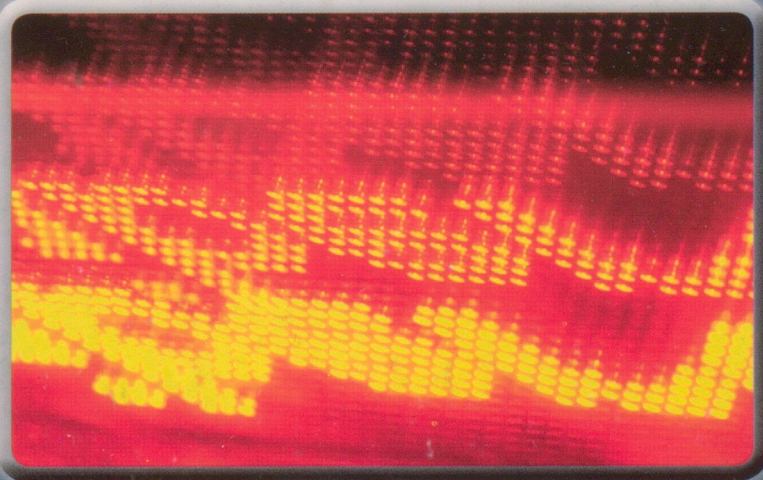

Zdislava

litoměřická diecéze

říjen
2008

Evangelium a 21 století?

ODPOVĚĎ

Ivan O. Habr

Ptal jsem se nahoře,
kdy už to skončí.
Andělé smáli se
a říkali:
„To bude horší a horší,,

Já smál jsem se také
a kabonil.
Mám snad umřít
jako básník?

A oni:
„To by každý měl,,

Ale nesmějte se, přátelé,
jsem přeci hříšník,
a to se trestá,
řekl jsem nesměle.

„To se smrtí přejde,,
zapěli andělé
„ale básníkem budeš dál,,

Autorem těchto dvou vítězných fotografií je p. Macek,
prosím dejte vědět do redakce svou adresu. Díky.

Foto: Kateřina Horká

ZDISLAVO SVATÁ Alena Veithová

**V litoměřickém kraji, za svoji patronku Tebe mají.
Z kraje dalekého přišla jsi plnit vůli otce nebeského. Který Tobě dal, léčitelský dar. Nebylo pro Tebe světských radostí, Ty šla jsi k nemocným cestou milosrdenství. Zdislavo svatá, pros za nás, ať i my jdeme ve Tvých šlépějích, cestou lásky Tvého milosrdenství!**

TELEVIZI NOE MŮŽE SLEDOVAT KAŽDÝ!

Zaskočil vás tento nadpis? Máte chut' se tomu bránit a říkáte, že vy ji sledovat nemůžete? A přece ten nadpis říká pravdu. Televizi Noe může sledovat skutečně každý, kdo si zajistí její příjem. Přinášíme proto několik informací, jak televize Noe vysílá a jak si lze její příjem zařídit.

• Signál televize Noe je možné v první řadě přijímat skrze parabolickou anténu. Pro zajištění příjmu potřebujete tedy nějakou soupravu pro příjem satelitního vysílání. Ze satelitu, ze kterého vysílá Tv Noe, vysílají také další české programy (ČT1, ČT2, ČT24, ČT sport, Prima). Pro příjem Tv Noe sice stačí nejjednodušší satelitní komplet pro příjem volně šířených programů (vysílání Tv Noe je nekódované), ale doporučujeme vám pořídit si přijímač na příjem i kódovaných kanálů. Souprava by měla tedy obsahovat parabolickou anténu s příslušenstvím a přijímač. Také doporučujeme nechat si zařízení namontovat odborníkem, i když zdatní jedinci jsou schopni si zařízení zprovoznit sami. V oblastech, které jsou už dnes po-

kryty pozemním digitálním vysíláním pak doporučujeme pořídit si kombinovaný přijímač na příjem pozemního i satelitního digitálního vysílání. A kde takovou soupravu pořídíte? Navštivte prodejny elektro, televizní techniky a pod., většina z nich vede i soupravy pro příjem satelitního digitálního vysílání. Pokud jste uživateli satelitní platformy UPC nebo Digi Tv, tak tyto společnosti signál Tv Noe nevysílají, pak vám doporučujeme přejít na příjem jak je popsán výše.

• Uživatelé kabelových televizi určitě sledují televizi Noe v rámci některé poskytované nabídky. Pokud však kabelovka program Tv Noe dosud nenabízí, oslovte ji, aby program do nabídky zařadila. Pokud tak neučiní, zřídte si příjem televizního signá-

lu jiným způsobem. Obdobná situace je u příjmu skrze jednu z nejnovějších forem, kterou je IPTV. Pokud si pořizujete příjem skrze kabelovku nebo IPTV nově, ptejte se nejdříve, zda je Tv Noe v nabídce zařazena a teprve pak si službu objednejte.

• V Praze a středních Čechách je dosud možné vysílání Tv Noe přijímat také skrze experimentální pozemní digitální vysílání (DBV-T). V tomto způsobu vysílání je Tv Noe zařazena jen do konce roku 2008 a proto doporučujeme uživatelům přejít na některý výše popsáný způsob. Přehledný program televize Noe najdete pravidelně každý týden v týdeníku Světlo a v Naší rodině, zkrácený program je uveřejněn ve čtrnáctidenní příloze Katolického týdeníku. Uživatelé Tv Noe jej mohou najít na Teletextu, který je vysílán současně s programem Tv Noe a také na internetu www.tvnoe.cz. Pokud jste předplatiteli tištěných periodik, které vydávají televizní program a chcete, aby tam byl program naší televize zařazen, oslovte je se svým požadavkem. Pokud vydavatelé nepoznají zájem čtenářů, sami program Tv Noe do přehledu nezařadí, i když je o to pravidelně žádáme.

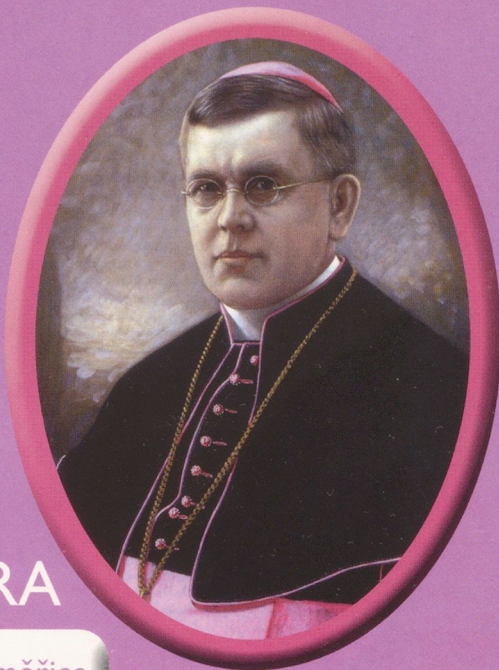
60

let od úmrtí

16. litoměřického biskupa

ANTONÍNA ALOISE WEBERA

* 24.10. 1877 Vlčí Hora, farnost Brtníky, + 12. 9. 1948 Litoměřice

Litoměřická diecéze si v pátek 12. září 2008 spolu s odbornou veřejností připomněla v katedrále sv. Štěpána 60. výročí úmrtí biskupa Antonína Aloise Webera. Působil zvláště v Teplicích-Šanově a v Ústí nad Labem. Biskupské svěcení přijal 22. listopadu 1931 v Praze. Jeho biskupské heslo bylo: „Milosrdenství, pravda, spravedlnost a mír“. Vzpomínkovou akci na 16. biskupa litoměřického zahájila v katedrále přednáška Dr. Jaroslava Šebka o životě tohoto biskupa, který vzdoroval nacistické totalitě a posléze i nastupující totalitě komunistické. Biskup Weber se mimo jiné zasloužil o další rozšíření malého semináře v Bohosudově a ústavu pro hluchoněmé v Litoměřicích. V diecézi dal vystavět devět nových kostelů a renovovat biskupskou rezidenci. 28. října 1995 mu in memoriam propůjčil prezident České republiky Václav Havel Řád T. G. Masaryka. Mši svatou obětovanou za tohoto svého předchůdce poté celebroidl emeritní biskup litoměřický Mons. ThDr. Josef Koukl. Ten zde také požehnal sborník „Litoměřická kapitula - 950 let od založení“, který vydala Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem u příležitosti 950. výročí od založení Kapituly sv. Štěpána v roce 1057 knížetem Spytihněvem II. S laskavým svolením Dr. Jaroslava Šebka předkládáme také čtenářům Zdislavu jeho přednášku, která zazněla v litoměřické katedrále.

P. Martin Davídek

Život a působení A. Webera

Vážené dámy a pánové, chtěl bych v úvodu poděkovat za k účasti na vzpomínce na tak výraznou osobnost, jakou biskup Anton Weber bezesporu byl. Před šedesáti lety, 12. září - na svátek Jména Panny Marie, se uzavřel život posledního litoměřického biskupa německé národnosti. Byl neobyčejně bohatý na řadu dramatických momentů, protože se v něm odrážely nejen události církevního života, ale také peripetie, kterými procházel česko-německý vztah v první polovině 20. století.

Narodil se v roce 1877 ve Vlčí hoře u Rumburka. Již v dětství mu nebyla vzdána myšlenka na kněžské povolání. Josef Rabas (1908-2003), jeho dlouholetý sekretář, například ve svých vzpomínkách na biskupa Webera zmiňuje, že už jako malý chlapec stavěl doma malé oltáře a většinu svých kamarádů nutil k tomu, aby mu dělali ministranty. Díky zájmu o kněžství tak začal studovat nejprve v jezuitském semináři v Bohosudově (ten byl určen pro malé chlapce, kteří projevíli zájem o duchovní povolání), poté v diecézním kněžském semináři v Litoměřicích a na koleji Germanium v Římě. Všude dosahoval výborných studijních výsledků a ve svých čtyřicetiletých letech byl v únoru 1901 vysvěcen na kněze. Poté byl nějakou dobu farářem v Teplicích, kde se snažil čelit úspěšně kampaním, spojeným se šířením Hnutí Los von Rom mezi německým obyvatelstvem v pohraničí, a poté katechetou

v Ústí nad Labem. Všem povinností se věnoval s příkladnou pečlivostí. Jeho angažovanost mu však ubírala fyzické síly a kvůli zdravotním problémům musel zvolnit pracovní tempo. Bylo zřejmé, že jeho tělesná konstituce není zvyklá na tak velkou zátěž a atakům choroby čelil i později.

Jeho horlivost však neušla pozornosti tehdejšího litoměřického biskupa Josefa Grosse, který ho jmenoval do důležitých církevních úřadů v diecézi. Po četných urgencích na československá úřední místa byl v dubnu 1930 vládou schválen a poté jmenován také na kanovnícký post.

Po smrti biskupa Josefa Grosse se ve čtyřiapadesáti letech se stal jediným německým sídelním biskupem v Československu, protože v Litoměřicích byli čeští věřící v menšině. Podle sčítání lidu z roku 1930 žilo na jejím území 1 801 971 obyvatel, z čehož bylo 75,28 % Němců a jen 24,8% Čechů. V rámci katolických věřících byl nepoměrně ještě výraznější, protože většina Němců byla katolíky /89,56%, zatímco z Čechů jen 53,52%, tzn., že katolíků bylo z celkového počtu obyvatel necelých 12%. Vláda proto nakonec po určitém váhání souhlasila se jmenováním německého kandidáta. Pro německého biskupa se vyslovovali zástupci Vatikánu. V listopadu 1931 obdržel biskupské svěcení v pražské katedrále od arcibiskupa Kašpara (společně s ním ho pojil přátelský vztah a biskup Weber s ním konzultoval všechna důle-

žitá rozhodnutí, a to i v době války až do smrti arcibiskupa v roce 1941). Weber ale dokonale zvládal oba dva jazyky a oblibu si proto získal v obou národních komunitách. Z tohoto důvodu již nebyl jmenován světicí biskup jako tomu bylo u Weberova předchůdce. Na počátku republiky totiž v diecézi panovalo silné národnostní napětí, které se projevovalo například tím, že biskup Gross nejezdil vizitovat české farnosti diecéze. Gross se dostával také do konfliktů s československými politiky. Během setkání československého episkopátu s prezidentem Masarykem 24. 11. 1921 Gross například kritizoval snahy úřadů o „ponižování katolické církvi, zvláště v německých oblastech“ i národní šikany ze strany českých úřadů, přičemž pohrozil, že všechny stížnosti duchovních jeho diecéze budou podstoupeny římské kúrii, aby se o nich dozvěděla katolická veřejnost ve světě. Kvůli zmírnění napětí byl v roce 1923 jmenován světicím biskupem Antonín Čech, který měl vyvažovat národní česko-německé animozity.

Oficiální vystupování biskupa Webera bylo civilnější než u jeho předchůdce a využíval každé příležitosti, aby se setkal s kněžími a věřícími v diecézi a zajímal se o jejich život i o problémy, které prožívali. Biskup Weber se zároveň snažil podporovat snahy o duchovní obnovu. Podporoval tak činnost skupin hnutí duchovní obnovy,

také Adolf Kindermann, který byl znalcem církevního práva. Obtíže učiliště se prohloubily v okamžiku, kdy chtěl biskup prosadit rozšíření doby studia ze čtyř na pět let v souladu s církevními předpisy a hledal vhodné kandidáty pro přednášky křesťanské filozofie, jejíž výuka byla papežem požadována z důvodu zkvalitnění teologického studia, kterých však bylo poskrovnu. Vláda tak uvažovala o zrušení diecézního semináře, ale zásluhou aktivit biskupa Webera zůstal přes všechny problémy v Litoměřicích.

přejmenovaná na Sudetoněmeckou stranu /Sudetendeutsche Partei-SdP/), která záhy získala mezi Němci v Československu rozhodující politickou pozici. Byl tak konfrontován s velkými politickými změnami, které zasahovaly také mezi Němce, žijící v českých zemích. Sudetoněmečtí katolíci totiž chápali Henleinovo hnutí jako příležitost ke sjednocení německého obyvatelstva na národním základě a překonání stavovských, politických a ideových přehrad. Inklinace k nacionálnímu proudu

Život a působení A. Webera

Sudetoněmečtí katolíci, včetně P. Sládka přispěli významným dílem k posílení zdravého přístupu k osobní zbožnosti i k atraktivnějšímu obrazu církve ve společnosti, aniž by se současně zpronevěřili požadavkům osobní náročnosti křesťanství. Dá se říci, že hnutí duchovní obnovy, jež se rozvíjelo mezi sudetoněmeckými katolíky v meziválečné době, přiblížilo věrohodný obraz církve i Krista modernímu člověku a pomáhalo prosazovat ideje, které se součástí oficiálního církevního diskursu staly v době II. Vatikánského koncilu.

Usiloval o zvýšení vzdělanosti laiků i kléru. Z tohoto důvodu věnoval pozornost také zlepšení situace v litoměřickém diecézním učilišti, který zápasil s nedostatkem kvalitních profesorů (řada vyučujících totiž odcházela z Litoměřic na teologickou fakultu Německé univerzity v Praze. V první polovině 30. let např. odešli do Prahy profesor pastorální teologie Wilhelm Diessl (1888-1957) a profesor fundamentální teologie a křesťanské filozofie Theodor Czermak (1882-1948), později

čích zachován. Velkou pozornost věnoval také evangelizační práci, a to nejen v diecézi, ale podílel se i na podoře misijní práce a v květnu 1937 vysvětil Ignáce Arnože na biskupa pro oblast Jižní Rhodesie.

K významným počinům biskupa Webera patřilo také další doplnění litoměřické kapituly. Vláda si však opět dávala se schválením kandidátů načas a proto biskup Weber požádal v červenci 1932 o zásah v dané věci také ministra a předsedu Československé strany lidové Jan Šrámka. Ten mu svou pomoc přislíbil a také díky jeho intervencím se situace zlepšovala.

Nastupoval však ve chvíli, kdy se měnila politická i ideová situace v souvislosti s růstem nacistického hnutí v sousedním Německu. Příchod Hitlera k moci v lednu 1933 se navíc mezi sudetskými Němci projevil stále zřetelněji prosazovanou vůlí po realizaci „nadstranické politiky“, jež měla lépe odpovídat národním potřebám německé menšiny. V roce 1933 vznikla Sudetoněmecká vlastenecká fronta (Sudetendeutsche Heimatfront, od roku 1935

byla přitom patrná zejména mezi mladými katolickými vysokoškoláky, zejména z okruhu spolku Staffelstein. Mladí němečtí katolíci přitom nevnímali SdP ani v roce 1938 prizmatem politické instituce, ale spíše jako obrodné hnutí, které napomůže realizaci plánů vzniku křesťansky laděného národního společenství mezi všemi sudetskými Němci a pomůže šíření morálních hodnot. Zvláště věřící akademická mládež se tehdy cítila být povolána ke sjednocení sudetoněmeckého národa a k překonání politických, sociálních i konfesních bariér. Z tohoto důvodu inklinovala ke spolupráci s henleinovci. Biskup Weber však záhy rozpoznal nebezpečí, které se v Henleinových idejích skrývalo, a před jeho podporou varoval. Kriticky vystupoval i proti všem nacionálním aktivitám, chtěl udržet v biskupství národnostní smír. V březnu 1934 tak například odmítl konání výstavy, spojenou se slavnostmi nacionálního spolku „Bund der Deutschen in Böhmen“, v prostorách semináře v Litoměřicích.

Pokračování na str. 7

HOSPIC v Libereckém kraji NA OBZORU?

Již delší dobu jsme s několika přáteli přemýšleli, jak to udělat, aby v našem regionu byl vybudován hospic. Patříme totiž mezi dva kraje v České republice, které toto zařízení pečující o nevléčitelně nemocné pacienty, nemají. Inspirováni především zkušenostmi stejně smýšlejících lidí z Chrudimi, kterým se povedlo zahájení stavby hospice (www.smireni.cz), jsme založili občanské sdružení Hospic pro Liberecký kraj. Jménem tohoto sdružení jsme již absolvovali řadu jednání s představiteli města, kraje, poslanci, senátory, řediteli, atd. Povedlo se nám také proniknout do médií. Získali jsme sponzora na vytištění letáčků, které vysvětlují pojem hospic, je vyhlášena veřejná sbírka na získání finančních prostředků na výstavbu hospice, chystáme konferenci na konci září určenou odborné i laické veřejnosti, na které

vystoupí kromě dr. Svatošové také několik ředitelů hospiců a lidí angažujících se v této oblasti. Jsme velmi překvapeni zájmem o naši činnost z řad zdravotníků i nezdravotníků, věřících i nevěřících. Několik členů sdružení se o nás dozvědělo přes naše webové stránky a nabídlo svou pomoc. Je před námi spousta práce, my však pevně doufáme, že s Boží pomocí se náš záměr podaří. Prosíme ty, kterým je hospicová myšlenka blízká, aby nás podpořili svoji modlitbou.

Za sdružení Marie Rissová, Liberec
www.hospicliberec.cz

Královéhradecké diecézní centrum pro seniory

**Biskupství královéhradecké
Diecézní centrum pro seniory
srdečně zve na**

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ SENIORŮ

určené všem, kteří pracují se seniory na diecézní úrovni, ve farnostech, v charitních, sociálních i zdravotnických zařízeních a také těm, kdo se o problematiku lidí seniorského věku zajímají
20. – 21. 11. 2008, Hradec Králové – Nové Adalbertinum

MOTTO: „STAŇ SE POŽEHNÁNÍM!“ (GN 12,2)

Setkání se koná pod záštitou arcibiskupa Mons. ThLic. Karla Otčenáška, PaedDr.h.c., hejtmána Královéhradeckého kraje Ing. Pavla Bradíka a Národního centra pro rodinu.

KONTAKT A PŘIHLÁŠKY:

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové
tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328
email: animatori@diecezehk.cz; www.animatori.cz

Během jednoho týdne prožila farnost v Kravařích, malém městečku na pomezí Českolipska a Litoměřicka, dvě velice radostné události.

První byla poutní Mše svatá ve farním kostele v pondělí 8. září, kterou celebroidval místní "ex currendo" duchovní správce, administrátor farnosti Jestřebí, P. Josef Rousek. Druhá radostná událost se stala v sobotu 13. září. Občanské sdružení Drobné památky severních Čech opravilo kapličku Panny Marie na okraji Kravař a tento den se konala její benedikce.

Na louce u kapličky se v 16 hodin odpoledne sešlo hodně lidí. Farníci, dále členové a příznivci občanského sdružení a další místní obyvatelé. Na úvod byla zpívána píseň k Panně Marii, pak krátce promluvil kravařský pan starosta a po něm i předseda občanského sdružení které kapli opravilo, pan Miroslav Pröller. Následovala další mariánská píseň a po ní P. Rousek kapli požehnal, načež pronesl k přítomným krátkou promluvu. Po benedikci byla v kravařském farním kostele Narození Panny Marie od 17 hodin slavena pravidelná Mše svatá s nedělní platností.

Michal Šebera

Jak (ne) kritizovat

**"Když tvůj bratr zhřeší,
jdi a pokárej ho mezi
čtyřma očima."
(Mt 18,15)**

Jednou kdosi udělal zvláštní experiment. Po celý den si počítal, kolikrát někoho (i třeba jen v duchu) ostře zkritizuje. Začalo to hned ráno, když ve stánku nesehnal své oblíbené noviny, tramvaják mu pak zavřel před nosem dveře... Večerní bilance experimentu ukázala obrovské číslo!

Vytknout komukoli chybu pravdivě ale s láskou je obrovské umění. Kde se to má ale člověk naučit? Třeba právě dnes večer, když se "zahledíme" do Ježíšových očí. Kolik věcí by on v mém dnešním dni musel "ostře zkritizovat". A přeci je nádherné do jeho očí se právě v tu chvíli dívat. Bůh totiž neodsuzuje, nedělá rozdíly, nesrovnává. A co navíc: je v tomto - a v každém okamžiku našeho života - přítomen neobviňujícím způsobem...

-MN -

Život a působení A. Webera

Pokračování ze str. 5

Od jara 1938 nabraly události na dramatictosti. Po anšlusu Rakouska v březnu 1938 se národnostní situace v litoměřické diecéze výrazně zhoršila. Sudetoněmecká strana demonstrovala svou moc a sílu. Zastrásování ze strany henleinovců pak přesvědčilo i velkou část váhajících, aby se připojili k velkému národnímu společenství všech Němců a přihlásili se k nacistickému světovému názoru. Na shromážděních v pohraničních městech němečtí antifašisté marně apelovali na to, že národní svoboda bez politických svobod bude bezcenná. Sudetoněmecké straně se podařilo prosadit své představy řešení německé otázky v Československu, spočívající ve splynutí se sousedním Německem. Podle dokumentů německého ministerstva zahraničí, očekávalo obyvatelstvo v Sudetech, že německá armáda vpochoduje do Československa už v dubnu 1938. Vůči vzrůstajícímu nacionalismu nezůstala bohužel imunní ani katolická církev. V květnu 1938 navíc přešla většina katolických mládežnických svazů do organizace Sudetendeutsche Volksjugend, která bylo přímou organizací Henleinovy strany. Weber se snažil dosáhnout toho, aby si spolky udržely i poté možnost samostatného jednání, což se mu však podařilo jen v některých případech (jako byl například spolek katolické dělnické mládeže, který se v předchozích letech hlásil vždy k podpoře československého státu). V dopisech pražskému arcibiskupství si stěžoval na to, že v největší míře inklinovali k Henleinovým idejím kněží v diecézních vikariátech Kadaň a Žatec. V červnu se biskup ocitl v delikátní situaci, protože bohoslovci, kteří měli být vysvěceni na kněze, vstoupili hromadně do SdP, která však už tehdy programově inklinovala k nacismu, který byl v přímém rozporu s křesťanským světonázorem. Se žádostí o řešení situace se Weber obrátil na Vatikán, který také vzniklý stav urychleně řešil. Podle doporučení sekretáře Kongregace pro katolickou výchovu a pozdějšího kardinála Ernesta Ruffiniho (1888–1967) měli bohoslovci podepsat prohlášení, že budou vždy postupovat v souladu s církevním učením a nebudou podporovat světonázor, který je s ním v rozporu, v tomto případě nacismus. Bohoslovci se tedy sešli ráno před svěcením s biskupem a tuto „formuli pravověrnosti“ podepsali. To také znamenalo, že nesměli být součástí SdP. Teprve poté mohli přijmout kněžské svěcení. Za postup v kauze byl biskup Weber oceněn také samotným

tehdejším papežem. Ještě v létě 1938, kdy národnostní napětí dosahovalo vrcholu, navíc Weber vydal prohlášení, v němž varoval duchovenstvo ve své diecézi před podporou SdP jako strany, která šíří mimo jiné i rasové teorie odsouzené papežem. Weber se odvolával při kritice rasových idejí na dokument vydaný Kongregací pro katolickou výchovu – jejímž prefektem byl právě papež – jenž je označován jako Syllabus proti rasismu. Byl však kritizován nejen henleinovci, ale také z vlastních řad. Svědčí o tom také informace vatikánského nuncia, který upozorňoval představitelům sudetoněmeckých katolíků na rizika henleinovského hnutí, ale z jejich strany se mu dostalo odpovědi, že přední je připojení německých území k Třetí říši. Mnichovská dohoda z podzimu 1938 znamenala přerušení kontinuálního česko-německého soužití v českých zemích a současně měla důsledky pro další vývoj sudetoněmeckých církevních institucí. Část sudetoněmeckých katolíků také podporovala připojení pohraničí k říši po Mnichovské dohodě v říjnu 1938; při

této příležitosti byly na některých místech slouženy děkonné bohoslužby (např. v České Kamenici). Z prvotní euforie však byli katolíci v Sudetech rychle léčení. Po obsazení Sudet totiž neplatily právní zásady konkordátu, uzavřeného mezi Německem a Vatikánem v červenci 1933, takže nacisté měli v postupu proti katolické církvi v podstatě volnou ruku. Biskup Weber, si na rozdíl od mnohých nedělal žádné iluze o charakteru nových poměrů. Pádny důvod mu k tomu daly i události v Rakousku, kde dav přívrženců Hitlerjüngend zaútočil začátkem října 1938, tedy jen několik dní po připojení pohraničních území k Německu, na arcibiskupskou rezidenci ve Vídni a zranil několik tamních kněží. Po Mnichovu se mnozí duchovní ocitli ve svízelné materiální situaci, protože kvůli změněným politickým poměrům nedostávali několik měsíců plat, jelikož kongrua – tedy finanční zabezpečení kněží ze státních prostředků - fungovala pouze v rámci československého státu.

Pokračování příště

CHVÁLA KRISTU BRATŘI A SESTRY

Je to půl roku co jsem na přání našeho tehdejšího Otce biskupa Pavla Posáda a Otce Generálního vikáře Karla Havelky vzkřísil Zdislavu poté, co na ní tehdejší šéfredaktor přestal pracovat.

Je tedy čas malinko bilancovat. Za stejné peníze se mi podařilo dát našemu časopisu nový kabát a podle mnoha ohlasů (ba i z Říma), se Vám moje grafika líbí.

Za Vaše pochvalné SMS a e-mailů Vám všem tímto děkuji. Snažím se dělat jak nejlépe umím a nepovede-li se občas něco na 100%, buďte prosím shovívaví. Není jednoduché dávat dohromady všechny texty od autorů, fotit, dělat grafiku, sazbu a přitom mít ještě druhé zaměstnání. To je realita nikoli stěžování, protože jak práce na Zdislavě, tak i práce v Jedličkově ústavu mne naplňuje a nepřestávám za ni Hospodinu děkovat.

Slychám občas výtky co obsahu se týče... Prosím obraťte se na Biskupství - konkrétně na šéfredaktora Otce Martina Davídka. Já obsah nemohu příliš ovlivnit. Tedy co kritických či kontroverzních článků se týče. Tož tak.

Další věc, která mi leží na srdci je náklad Zdislavy. Věříte, že časopis naší diecéze má předplaceno jen asi 1200 katolíků? Že by nás bylo tak málo? Prosím doporučte Zdislavu svým známým. Rozpočet je opravdu napjatý a cca 500 nových předplatitelů by nám zjednodušilo práci.

A Vám kteří ji máte předplacenu - děkuji a těšte se, neb chystáme spoustu novinek. To je Vše. Prosím pište, fotte, a mohu-li prosit o modlitbu - tedy prosím.

Přeji Vám dny plné světla.

Petr Hudeček, zástupce šéfredaktora.

**Římskokatolická Farnost
Arciděkanství
Liberec**
**Vás srdečně všechny zve
v neděli 12. října 2008 v 16:00
do kostela
NEPOSKVRNĚNÉ PANNY MARIE,
KRÁLOVNY ANDĚLŮ
U OBRÁZKU
na mši svatou
KE CTI PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ
celebruje
Msgr. Doc. Ing. Aleš Opatrný Th.D.**

O proroku Abakukovi toho mnoho jistého nevíme. Jeho jméno se dá určitým čtením vyložit jako „obejmutý“. Pozdější rabínský výklad v tomto překladu vidí v prorokově postavě syna Šunemanky z příběhů proroka Eliši. Šunemanka, žena pocházející z pohanského prostředí, poskytovala proroku Elišovi azyl, když se zdržoval v končinách jejího domova. Eliša se jí za její pohostinnost chtěl odvděčit a při tom mu bylo řečeno, že největším darem by pro ni byl syn, neměla totiž se svým manželem dosud děti. Prorok ji u Boha dítě vyprošuje, ale jakmile chlapec vyroste, náhle těžce onemocní a zemře. Nešťastná matka spěchá za Elišou, zvěstovat mu smutnou novinu a zároveň ho jako mocného divotvůrce prosí o přímluvu u Hospodina. Eliša přichází do jejího domu, kde v pokojíku, který obyčejně poskytovala prorokovi k bydlení, ležel nyní její mrtvý syn. Eliša obejmě jeho vychladlé tělo, zahřeje je svým dechem, modlí se o návrat života do zemřelého a je vyslyšen – chlapec je znovu darován život. Poměrně podrobně popsany rituál životodárného objetí, dal rabínům, kteří hledali v textu i ty nejmenší souvislosti, podnět k tomu, aby proroka Abakuka ztotožnili s tímto vzkříšeným chlapcem, neboť prorokovo jméno znamená „obejmutý“. Bylo-li by tomu tak, potom bychom se nalézali někde v polovině 9. stol. př. Kr. V tom případě však silně dualistické poselství knihy (ostrá hranice mezi „spravedlivými“ a „bezbožnými“) by musela odkazovat buďto na syrského nebo asyrského nepřítel tehdejší doby. Podle prorocství se však jedná o „Kaldejce“, kteří ohrožují Boží lid. Toto označení směřuje k babylonskému nebezpečí na přelomu 7. a 6. stol. př. Kr. A tak se převážná většina historiků a biblistů domnívá, že prorok žil a působil v letech krátce po smrti zbožného reformního krále Jósijáše v jižním Judském království, které je nyní ohrožováno stále sílící a agresivně se rozpínající Babylónskou říší. O proroku Abakukovi však máme v Písmu ještě jednu velice malebnou legendu. Stojí v deuterokanonických přídavcích k Danielovi (13. kap.). Tam se vypráví, jak si prorok Daniel svou neotřesitelnou věrností svému Bohu vysloužil nenávisť babylonských pohanských obyvatel. Nejdříve totiž odhalí trapný podvod pohanských kněží boha Béla a tím je odsoudí ke královu hněvu, který je nechává popravit. Potom jednoduchým způsobem sprovedí ze světa všemi zbožňovaného a obávaného místního draka. Král Babylóna uverí v Hospodina a ctí jej svou modlitbou. To natolik popudí pohanské obyvatelstvo, že násilím žádají Danielovu smrt. Vyděšený král jim nakonec vyhoví a prorok je vhozen do jámy s hladovými lvy. Daniel stráví mezi těmito šelmami celý týden, aniž by mu byl zkriven jediný vlasek na hlavě. Sám ale musí též, na rozdíl od nebezpečných zvířat, v těchto dnech jíst a tehdy přichází na scénu judský prorok Abakuk. Zrovna v době Danielova pobytu v jámě lvové v dalekém Babylónu, se Abakuk vydává s košem plným potravin na pole, aby pohostil zde pracující žence. Po cestě se mu ale zjeví Hospodinův anděl a vybidne jej, aby jídlo donesl do Babylóna do lví jámy hladovému Danielovi. Prorok se brání, že neví kde to je a tehdy jej anděl popadne za kčtici a přeneše jej k jámě, kde mezi zkrotlými lvi sedí Boží prorok Daniel. Abakuk jej tedy odbaruje posi-

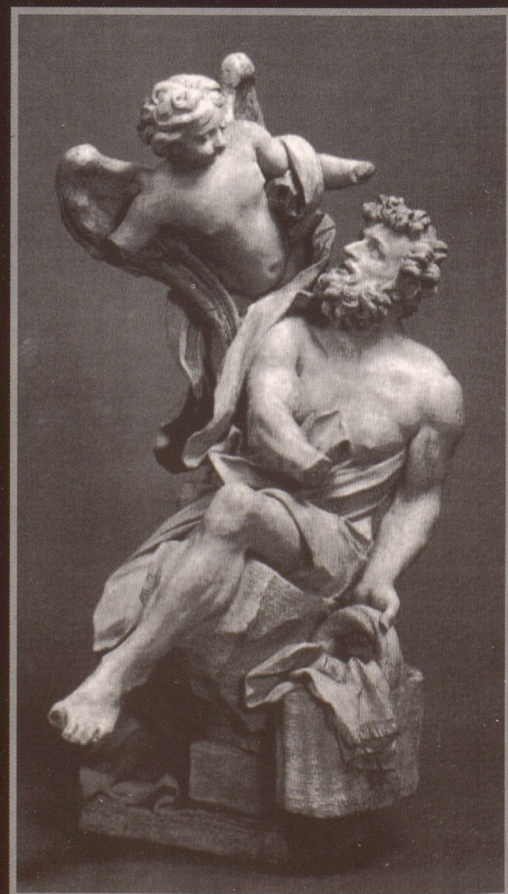
neznámý prorok s bohatou a malebnou pozdější tradicí

Jiří Voleský

neznámý prorok s bohatou a malebnou pozdější tradicí

lujícím pokrmem a vrací se domů stejným způsobem, kterým přišel. Po tomto dvojnásobném zázraku zvolá nejprve Daniel: Ty sis na mě vzpomněl, Bože. Neopouštíš ty, kteří tě milují. Následně vyznává šťastný babylonský král, který se obával o prorokův život, když po 7 dnech nalezne Daniela ve lví jámě živého a zdravého: Veliký jsi Hospodine, Bože Danielův, není jiný Bůh kromě tebe. A nakonec slavný výklad prorocké knihy Abakuka, který byl nalezen v proslulém Kumránu na břehu Mrtvého moře. Duchovní komunita zbožných a zároveň velice radikálních Židů, zde asi od poloviny 2. stol. př. Kr. do 71. r. po Kr. pečlivě opisovala celé biblické poselství a zároveň tvořila i svou originální duchovní literární tradici. Dodnes ne zcela konkrétně objasněný původ této sektářské komunity, částečně vysvětluje právě aktualizující komentář ke knize proroka Abakuka. Již výše zmíněnou dualitu dobra a zla v lidské společnosti vykládá jako předpovězení své vlastní duchovní cesty. Zvláště ilustrativní je zde verš, který ostatně bohatě komentuje ve svém hlásání evangelia v Novém Zákoně apoštol Pavel: Pozor na opovážlivce, není v něm duše přímá. Spravedlivý však bude žít pro svou věrnost (víru). Onen „opovážlivec“ je v kumránském výkladu jakýsi „Bezbožný kněz“, zatímco spravedlivý je „Učitel spravedlnosti“, který je hlavní zakladatelskou autoritou zdejší komunity. Jedná se pravděpodobně o hlubokou roztržku mezi dvěma liniemi tehdejší (2. stol. př. Kr.) židovské společnosti. Za Makabejského povstání proti helenistické (řecké) agresivní sjednocovací politice, se vůdci odporu poznenáhlu proměňovali v politická knížata, která se postupně zmocňovala i duchovní velekněžské role. A tak potomci vůdců makabejského povstání ve svých rukou jako vůdci židovského národa sjednocovali jak politickou, vojenskou, tak i duchovní náboženskou hlavní autoritu. Jeden člověk se tak stal zároveň knížetem národa, vrchním generálem branné moci a též velekněžským vůdcem veškerého náboženského života. To

samozřejmě nebylo příjemné a přijatelné pro určitou skupinu duchovněji smýšlejících jeruzalémských kněží, do jejichž čela se postavil jimi nazývaný „Učitel spravedlnosti“ a ovedl je v demonstrativním odporu do pouště, aby zde vytvořili radikální duchovní hnutí odporu, které bylo živeno především apokalyptickou a eschatologickou atmosférou. Právě prorok Abakuk pro toto smýšlení oné odporující skupiny kněží vytvářel příhodný duchovní rámec z posvátné biblické tradice. Hovoří totiž intenzivně o triumfujícím mocném zlu, o nadcházející době velikých zmatků a krutých soudů nad zlými a nespravedlivými a o nepatrných zbytcích spravedlivých, kteří očekávají ve své bezmocnosti a trápení Boží zásah soudu a osvobození.

KNIHY O SVĚTLE

Benedikt XVI.

O počátcích církve

Promluvy o apoštolech

a jejich spolupracovnících

Tyto své pravidelné středeční katecheze nazval Benedikt XVI. putováním za svědky rodícího se křesťanství. Promluvy jsou rozděleny do tří oddílů. Nejprve se papež zabývá založením a povahou církve, vyvolením apoštolů a tím, co znamená apoštolská tradice. Následují portréty Kristových apoštolů a nakonec úvahy věnované apoštolu Pavlovi a dalším důležitým protagonistům vznikající církve. Autorovi leží na srdci především těsný vztah Krista a církve. Dnes často panuje názor, že křesťanství je ryze individuální věc, že můžeme přijmout některé Ježíšovy myšlenky a současně odmítnout jeho církev. Benedikt XVI. se snaží pochopit příčiny takového smýšlení a vysvětluje, že Ježíš Kristus je navzdory omezením a různým stinným stránkám naší přirozenosti v církvi přítomen. Hlavní část knihy se zabývá jednotlivými apoštolů a tím, co nám o nich a o jejich díle říká Bible i jiné prameny, co bylo klíčové pro jejich setkání s Kristem. Klade si také otázku, jak můžeme na počátku 21. století následovat Kristovy apoštoly my. Text je dělen do těchto kapitol:

Základy

1. Ježíš, vyvolení Dvanácti a založení církve
2. Apoštolské vyvolení za svědky Krista
3. Dar společenství
4. Služba společenství
5. Společenství v čase: Tradice
6. Apoštolská tradice
7. Apoštolská poslušnost

Dvanáct

8. Petr, rybář
9. Petr, apoštol
10. Petr: Skála, na které Kristus založil církev
11. Ondřej, první povoláný
12. Jakub Větší
13. Jakub Menší
14. Jan, syn Zebedeův
15. Jan, Teolog
16. Jan, prorok z Patmu
17. Matouš
18. Filip
19. Tomáš
20. Bartoloměj
21. Šimon Kananejský a Juda Tadeáš
22. Jidáš Iškariotský a Matěj

BENEDIKT XVI.

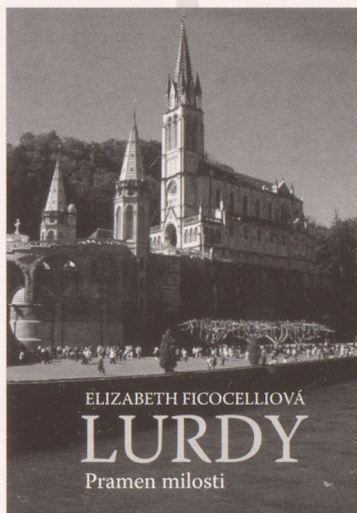
KARMELETÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

O POČÁTCÍCH CÍRKVE

Promluvy o apoštolech
a jejich spolupracovnících

Další apoštolové a spolupracovníci

23. Pavel z Tarsu
24. Pavel a ústřední význam Ježíše Krista
25. Pavel a Duch svatý v našich srdcích
26. Pavel a život církve
27. Timotej a Titus
28. Štěpán, první mučedník
29. Barnabáš, Silas a Apollos
30. Akvila a Priscilla
31. Ženy ve službě evangelium

Elizabeth Ficocelliová Lurdy Pramen milosti

Tato publikace představuje informačně bohaté, duchovně inspirující a současně čtivé pojednání o jednom z neznámějších poutních míst v Evropě.

Marie Svatošová ed. Oslovuji? Ze zápisů z exercicií L. Kubička vybrala Marie Svatošová

Třetí, závěrečný díl trilogie, sestavené ze záznamů z exercicií P. Ladislava Kubička z let 1976 až 2004, zcela volně navazuje na předchozí dva, vydané ve stejné edici pod názvem Zpaluji? a Přitahuji?

Editorka Marie Svatošová k těmto knížkám poznamenává: „V naprosté většině jde o doslovný přepis zvukového záznamu, leckdy technicky nedokonalého, ale srozumitelného. Přeji si, aby i třetí díl sloužil jako ty předchozí. I když je znám takřka z paměti, nezevšedněly mi a určitě nikdy nezevšedně. Používám je totiž zcela prakticky jako výborné zpovědní zrcadlo. Je nevyčerpatelné, nic nezkrsluje, nic nenamlouvá a člověk se v něm dobře poznává. Někdy až moc dobře.“

Karmelitánské nakladatelství

Wilhelm Hünermann

Pekařský učedník

ze Znojma

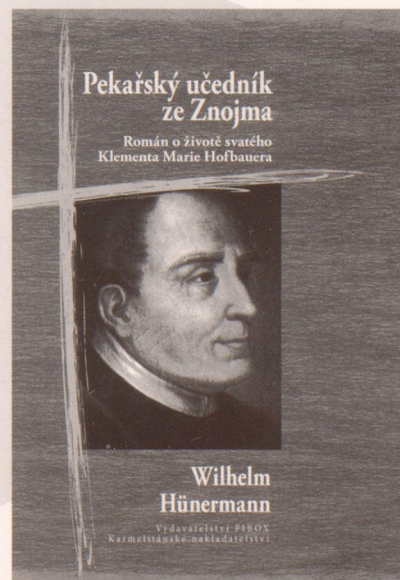
Román o životě svatého

Klementa Marie

Hofbauera

Životopisný román o svatém Klementu Marii Hofbauerovi, chudém chlapci z moravských Tasovic, který bývá nazýván také apoštolem Varšavy a který se stal duchovní oporou Vídně obsazené Napoleonem. Hünermannovo neopakovatelné vyprávěčské charisma je zárukou, že knihu přečtete jedním dechem.

Jan, což bylo původní jméno svatého Klementa, se narodil 26. prosince 1751 v Tasovicích nedaleko Znojma. Chtěl jít za Božím hlasem, proto v italském Alatri složil v březnu 1785 řeholní sliby, stal se redemptoristou, a byl vysvěcen na kněze. Vzhledem k tomu, že ve Vídni tehdy nebylo možné otevřít nový řeholní dům, odešel Klement roku 1786 do Varšavy. Tam působil přes dvacet let a založil první klášter redemptoristů severně od Alp. Roku 1808 se vrátil do Vídně a pět let nato jej vídeňský arcibiskup jmenoval zpovědníkem sester voršilek a rektorem jejich kostela. Klement tak konečně získal vlastní dům, vlastní kostel, kazatelnu a zpovědnici, mohl tedy i zde rozvinout své pastorační dílo. Měl dar poznání lidí, každého přijímal s laskavostí, vžíval se do jeho myšlení. Dne 15. března 1820 Klement Hofbauer umírá. Jeho pohřeb se stal manifestací víry a oddanosti celé Vídně tomuto knězi. Papež Pius X. jej roku 1909 svatořečil. Jeho svátek se slaví ve světě 15. března, v České republice 20. května.

EVA HENYCHOVÁ

Eva Henychová je nejen zpěvačkou, kytaristkou, skladatelkou i textařkou v jedné osobě, ale především charismatickou osobností, která dokáže zasáhnout srdce lidí všech generací. Její písně jsou osobní výpovědi člověka, který umí nahlédnout hluboko pod povrch skutečností všedního života.

Narodila se ve Zlíně, od dětství se věnuje zpěvu a hře na kytaru. Ve svých jedenácti letech zaujala v jedné z hlavních rolí v dětském seriálu *My holky z městečka*. Po maturitě na gymnáziu byla přijata na Konzervatoř Jaroslava Ježka v Praze, kde vystudovala současně dva obory - kytaru a zpěv. Absolutoriem se započala její profesionální umělecká kariéra.

Vystupuje po celé republice, vyhledává zejména prostory menších klubů, čajoven, hradů, zámků, kostelů a kaplí, kde její něžná hudba s texty provokujícími k přemýšlení nejlépe vyní. Uskutečnila také několik cest k českým krajanům do zahraničí - byla např. v Polsku, Chorvatsku, Rakousku, Belgii, Španělsku. Nevyhýbá se ani akcím benefičního charakteru či koncertům pro odsouzené ve věznicích, kterých má za sebou několik desítek.

Na svém kontě má přes tisícovku vystoupení a tři alba. V roce 2004 napsal novinář Jiří Smutný Evinu biografii s názvem *Síla lásky*. V listopadu 2006 vysílala ČTI dokument o životní cestě Evy Henychové s názvem *Všechno je jinak*. V roce 2007 s ní natočila Česká

televize vzpomínkový pořad z cyklu *Osudy hvězd* a televize Noe odvysílala záznam jejího koncertu v Bratislavě. V létě 2008 vystoupila v pořadu *Noc s Andělem* na ČT2.

NAPSALI O EVĚ HENYCHOVÉ

„...Fenomén Henychová“ má po mém soudu čtyři základní prvky. Jednak její vysloveně nadprůměrný zpěv i hru na kytaru... ..dále jistota, že má co sdělit, že přináší poselství... ..originalita jejího typu... ..čtvrtým prvkem je její úžasná schopnost komunikace s divákem.“

Jiří moravský Brabec, Folk&Country

„...Přesvědčím vás, že Eva Henychová vyzrálou zpěvačkou se silným charismatem a její vnitřní svět je natolik bohatý, aby si vás dokázala plně získat.“

Leoš Kofroň, Rock&Pop

„ ...Eva Henychová je na naší hudební scéně osamělou hvězdou.... Je jediná, která je ochotná mluvit sama za sebe.“

Irena Příbylová, MF Dnes

„ ...Její druhá deska má vůbec celou řadu pozoruhodných momentů, které se spojily v neuvěřitelně příjemný a kompaktní celek... ..to, co předvádí na zmiňovaném CD, ji řadí k nejzajímavějším a nejoriginálnějším osobnostem hudební scény... ..Eva Henychová je zkrátka osobnost, jejíž jasnozřivý talent se promítá hned do několika oblastí.“

Robert Rohál, Den

„... Henychová umí složit hudbu, napsat kvalitní, až překvapivě otevřený text a pomoci kytary své skladby precizně interpretovat. Přidáme-li k tomu variabilní hlas a schopnost citlivě reagovat na témata písní, zůstávají některé věci spojené s ignorací této výborné šansoniérky jen těžko pochopitelné.“

Michal Teusner, Stereo&Video

ROZHOVOR S EVOU HENYCHOVOU

Mohla bys nám na úvod říct pár slov o svých začátcích?

Od dětství se věnuji hudbě a možná mě někdo ještě pořád pozná v dětské roli Jarky ze seriálu *My holky z městečka*. Vystudovala jsem na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze obory kytara a zpěv.

Co pokládáš za svůj největší dosavadní úspěch?

Na poli hudebním je to určitě vítězství na Portě v roce 1991, kterým se odstartovala má kariéra písničkářky, vítězství Zahrádky písničkářů v rámci festivalu Zahrada, vydání tří desek, vystupování po Evropě a zkrátka a dobře to, že je mi můj koníček prací.

Vydala jsi další CD, kolikáté je to v pořadí a čím se liší od těch předchozích? Jak jsi s ním spokojená?

Myslím, že všechno se dá vylepšit, všechno se dá udělat jinak a snad i lépe... V rámci možností jsem se svým třetím CD spokojená, co jsem chtěla svým posluchačům sdělit je zdokumentováno. Deska je to dost odlišná od těch dvou předchozích, zrcadlí se v ní můj názorový posun a mé přátelství s muzikanty z trochu jiného hudebního světa. Možná to některé mé posluchače odradí, ale možná tím oslovím zase jiné.

Jaké jsou tvoje plány do nejbližší budoucnosti?

Chystám se opět navštívit krajany v Polsku a také úplně poprvé v Banátu, doufám, že budou mým textům rozumět. Moc se tam těším, protože chci na vlastní oči vidět to, o čem jsem zatím pouze slyšela a četla. Průběžně pracuji na dalším CD, ale aby byly písně „o něčem“, je potřeba něco prožít, nebo, jak já říkám, nažít. Takže nažívám život a přemýšlím.

Ukázky ve formě mp3 najdete na: www.evahenychova.cz/pisnicky.htm

Sv. Pavel u Říma

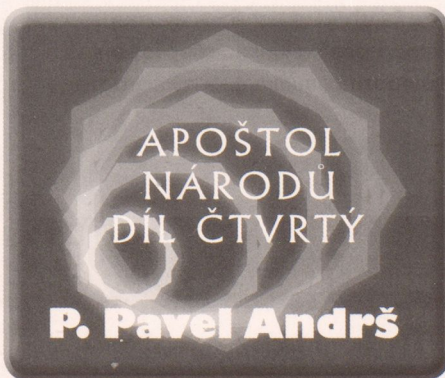
Více jak dvacet let obracel Pavel svůj zrak k Římu, nyní je konečně na cestě. Po té co byl Pavel donucen opustit Efes (kde jsme apoštola opustili v minulém čísle i my) a po přezimování v Korintu, přijíždí Pavel do Jeruzaléma, kde je později obžalován, a protože nechce být souzen u „nepřátel“ v Jeruzalémě ani v Cézareji, odvolává se jako římský občan k císaři. Našel tak obratný prostředek, jak se nakonec dostat právě do Říma. Po náročné plavbě, o které se můžeme dočíst ve Skutcích, přistává loď s nákladem obilí, které bylo patrně první dodávkou toho roku, v zálivu Puteoli (Pozzuoli), píše se asi rok 61. Odtud jde Pavel se svou eskortou, neboť je vězeň, pěšky nejprve do Kapue, pak po Via Appia až do Říma (sedm dní cesty, 208 km). Církevní obci v Římě už nebyl zdaleka neznámým, vždyť jim adresoval svůj velký teologický traktát list Římanům, napsaný v Efezu či v Makedonii. Vstříc mu vyšly dvě skupiny římských křesťanů. První u 43. mílníku a druhá čekala nedaleko na místě poslední poštovní stanice „Tres tabernae“ (U tří hospod), přivítání víc než příjemné. Řím, který spatřil Pavel byl sice hlavním městem nesmírně veliké říše, ale jinak to bylo město (pomineme-li Palatin s přilehlými fóry) špinavých uliček a ošklivých domů, kde se mísily rasy a kultury všech možných národů. Byla tam i početná židovská menšina (některé odhady mluví až o 50 000 lidí, jiné jsou skromnější), většinou to byli drobní obchodníci a řemeslníci, kteří žili v ghetech roztroušených po celém Římě. S velikou židovskou synagogou sympatizovalo i dost pohanů. Vůbec náboženský život města byl velmi rozmanitý a svoboda různých vyznání značná. Křesťanská komunita se skládala jak ze židokřesťanů tak z pohanů, kteří uvěřili. Přirozeně planul i zde (podobně jako v Jeruzalémě) spor o Krista (za císaře Claudia museli dokonce židé opustit načas Řím), jak by ne, byla-li židovská komunita tak početná a tak oblíbená. Byly i vnitřní tenze u křesťanů, ty však byly způsobem pozoruhodným uhlazovány přátelstvím obou knížat apoštolských, Petra i Pavla! Počet Pavlových přátel byl tedy značný a nejen z těchto okruhů, zdá se, že měl i styky s římskou aristokracií, a to i z kruhů palatinských. To dosvědčuje i proslulý posměšný kříž z Palatinu, vyrytý v omítce zdi jedním z pohanských žáků císařského paedagogia. Šlo o karikaturu namířenou proti křesťanskému spolužákovi Alexamenonovi, který se modlí k ukřižovanému s oslí hlavou. Tato doba prvního Pavlova římského zajetí, na způsob domácího vězení na místě dnešního kostela San Paolo alla Regola, byla nakonec časem velmi plodným. Křesťanství vnikalo stále hlouběji do římského vojska a díky pretoriánům, na které měl Pavel vliv, do všech končin říše, na Rýn, do Galie, do Británie, do Španělska. Ani císaře nevzrušoval jeho vězeň, Nero měl v té době (63 n.l.) hlavu plnou plánů svého

Zlatého domu... Tak došlo ke skončení Apoštola zajetí, oficiální Řím uznal, že být křesťanem není samo v sobě žádným proviněním proti státu. Až Domitian toto stanovisko zpochybnil a odklonil se od něj. Pavel je tedy volný a je opět na cestách, Kréta, východ, snad ještě jednou Efes, možná i Španělsko, jak tvrdí např. komentář sv. Jeronýma nebo nepřímě list Klementův.

Nastal ale čas zkoušky, dne 14. července roku 64 obdržel císař Nero v Antiu (jižně od Ostie) poselství o neslýchaném požáru Říma, který trval sedm dní. Vina padla na křesťany, proč? To je otázka velmi citlivá, ale některé prameny říkají, že toto pronásledování bylo dílem žárlivosti (srov. sv. Klement římský, *Korinským 1,5*). Každopádně pronásledování, které se započalo bylo hrozné, svědčí o tom např.: Tacitus (*Annal 15,44*); Suetonius, dějepisec Hadriánův; Plinius (Nero 16); Seneca (*Dopis 14*) a další. O hrůzách této etapy se nebudeme nyní rozepisovat, snad jen jeden postřeh Senekův stojí za zmínku. On, očitý svědek všech hrozných „her“, kde umírali křesťané píše: „Uprostřed tohoto utrpení – byl někdo, kdo nesténal; ne ten neprosil o svůj život; a to vše je ještě málo – usmíval se, ano usmíval, s radostným srdcem.“ (Epistula 78)

Do tohoto Říma se vrací sv. Pavel, patrně roku 65, nejspíše znovu jako zajatec. Místo jeho druhého pobytu není s jistotou určitelné. Apoštol národů zde však stejně není nadlouho. Jednoho rána je apoštol vyveden na Ostijskou ulici skrz „Porta Trigemina“ kolem Cestiovy pyramidy po „Via Laurentina“ až ke svahu „Aeque Silviae“ (dnešní klášter Tre Fontane), kde bude stát. Stará legenda, která ukazuje místo, kde se rozloučili Petr s Pavlem na cestě k popravišti je spíše symbolickým výrazem skutečnosti, že jejich společná mučednická smrt nadobro zaelila trhlinu mezi žido-křesťany a pohano-křesťany, a spojila církve v nerozlučnou jednotu, tehdy po vedením papeže Lína. Pavel byl pochován rukama křesťanů na Praedinu (statku římské matrony Luciny), na místě dnešní basiliky „San Paolo fuori le mura“, svatý Pavel za hradbami. Na místě s čistě pohanským okolím, velmi příznačné pro apoštola pohanů!

„Pavel, sedmkrát spoután v řetězech, pronásledován, kamenován, zvěstovatel na Východě i na Západě, sklídl slávu své víry; poté co dospěl až na hranice Západu a vydal svědectví před úřady, opustil svět a odešel na svaté místo; od této chvíle je svrchovaným vzorem křesťanské vytrvalosti.“ (První list Klementův 5,6-7)

Staňme se KRISTOVÝMI UČEDNÍKY

(Nejen) diecézní setkání mládeže v Křešově

Ve dnech 14. až 18. srpna se konalo setkání mládeže v Křešově, polském poutním místě ležícím blízko Kamienné Góry, severovýchodně od Sněžky. Místní, pozdně barokní bazilika, zasvěcená Panně Marii milostné, stojí vedle staršího kostela zasvěceného sv. Josefovi. Bohatá výzdoba obou kostelů stojí za shlédnutí. Sídlení biskup z Legnice, Stefan Cichy se toto letošní setkání rozhodl rozšířit i pro hosty ze sousedních zemí. Tématem setkání byly čtyři kardinální ctnosti, kterými jsou moudrost, statečnost, zdrženlivost a spravedlnost. Program sestával z přednášek zajímavých osobností, z workshopů, společného slavení liturgie a dalších částí. Účastníků se sešlo na pět set. Slavnostně byla uvítána také pěší pout' mládeže až ze vzdálené Legnice. Zahraněními hosty jsme byli my tři z Čech a pan farář Delan z Lužice se svou skupinkou. Pohodlně ubytování jsme dostali u sestry Alžbětinek v ulici, která nese název sv. Jana Nepomuckého, takže jsme se mohli cítit nejen díky jejich péči jako doma. První téma otevřel v bazilice otec Grzegorz Michalczuk přednáškou o moudrosti: Kdo chce cestovat, musí mít jasný cíl. Je to cíl správný? Jestliže ano, pak ho chci dosáhnout. Potom si zvolím prostředek, jakým se chci k cíli dostat. Na cestě mě může někdo i varovat, že daný úsek je nebezpečný jako je tomu v horách, kde bývají laviny. I zde bude rozumné se radou zkušených řídit. Křesťan také musí počítat s Boží milostí. Je tu přece Ježíš, který osvětluje svou přítomností náš život, stejně jako v době, kdy chodil po zemi. Večer jsme vyšli s procesím po místní křížové cestě, která má až 33 zastavení. My jsme ale ve večerním šeru následovali Panu Marii Křešovskou, jejíž obraz byl nesen na nosítkách, a modlili se růženec. Cestou nás provázely sympatické harcerky-skautky, mladá děvčata v kroji se svými prapory. Na druhý den byla příležitost vybrat si workshop – dílnu divadelní nebo třeba malování ikon, kde se rozvíjela daná témata, skupinu filmovou, novinářskou nebo fotografování, skupinu hudební či školu modlitby ve vedlejší kostele sv. Josefa, kde se konal každý den výstav Nejsvětější svátosti..

V sobotu 20. září se v Litoměřicích uskutečnil 2. diecézní fotbalový turnaj mládeže.

Turnaje se zúčastnilo deset týmů a více než 70 mladých z celé diecéze, kteří vytvořili správnou zdravě bojovnou atmosféru. Podmínkou bylo, aby v každém týmu byla nejméně jedna dívka. Do finále se nakonec dostali stejní soupeři jako loni, ovšem starší žáci Porty Postoloprty si tentokrát s litoměřickým „týmem Zelených“ neporadili a podlehli 0:2. Pohár pro diecézního mistra tak zůstává v litoměřickém společenství mládeže, které mělo společně s DCM hlavní zásluhu na organizaci turnaje. Na třetí příčce se umístili mladší žáci Porty Postoloprty, když v boji o bronz porazili výběr Mladé Boleslavi.

VÝSTAVA O HISTORII KAPUCÍNSKÉHO KLÁŠTERA V RUMBURKU

V ambitech rumburské Lorety je k vidění výstava o historii kapucínského kláštera v Rumburku. Česko-německá výstava „Kapucínský konvent v Rumburku (1683-1950)“ bude přístupná do konce roku 2008 a posléze se stane součástí trvalé expozice. Deset výstavních panelů a řadu dobových plánů, obrazů a fotografií připravila Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk za finanční podpory Česko-německého fondu budoucnosti. Výstava byla uspořádána při příležitosti 325 let od zahájení stavby kláštera, stojícího v těsné blízkosti Lorety v Rumburku.

Výstava o rumburském kapucínském klášteře byla zahájena vernisáží při XII. Loretánských slavnostech v Rumbur-

ku. „Vůbec poprvé se v ucelené podobě představuje historie významné sakrální barokní památky. Návštěvníci mají možnost seznámit se, např. s kopiemi vzácných barokních plánů z Řadového archivu kapucínů. Podařilo se nám získat i cenné informace od odborníka na problematiku císařského dvora PhDr. Ivo Cermana a přiblížit osudy iniciátora stavby kláštera, majitele rumburského panství, velvyslance ve Španělsku a nejvyššího dvorského maršálka Františka Eusebia, hraběte z Pöttingu a Persingu,“ řekl pater Mgr. Jozef Kujan ze salesiánské komunity, která spravuje římskokatolické farnosti v Rumburku a okolí.

Pro návštěvníky výstavy je kromě slova a obrazů připraven i hudební do-

provod. Mohou si poslechnout ukázky dobové hudby, která zněla ve zdech klášterního kostela, a jejímž velkým příznivcem byl představený kláštera, Anton Slezak (1909-1995). Děti si pak ověří své schopnosti v netradiční písářské dílně. K dispozici je i německý text, který zájemce provede výstavou. S činností kapucínských řeholníků bylo město Rumburk a jeho široké okolí nerozlučně spojeno zhruba 270 let. I kapucíni se zasloužili o to, že barokní zbožnost pronikla v 17. století do protestantského Šluknovského výběžku, prosadila se zde katolická reformace a zpřetrhala se duchovní jednota se Saskem. „Od prvních zmínek z roku 1667 k vlastní výstavbě kapucínského kláštera u kostela sv.

Vavřince v Rumburku roku 1683 uplynulo šestnáct let. Kapucíni v hnědém hrubém hábitu z vlny a plnovousem kázali, zpovídali, vykonávali misie na severu Čech a v Horní Lužici. Účastnili se svěcení většiny křížových cest ve Šluknovském výběžku, pečovali o mariánské poutní místo Loretu a až do roku 1915 v Rumburku vítali procesí katolických Lužických Srbů ze sousední Lužice,“ dodává páter J. Kujan.

Zatímco o počátcích kapucínského kláštera v Rumburku se lze dočíst v odborné literatuře, poslední kapucínští řeholníci zmizeli v zapomnění v internačních táborech. „Z města byli nařízením komunistické státní moci nedobrovolně odvezeni v květnu roku 1950 během celostátní Akce „K“. Díky spolupráci s příbuznými se nám, např. podařilo získat fotografie posledního rumburského kvardiána, kněze a učitele náboženství Karla Mansueta Stona (1893-1965). Fotografie přibližují i poválečné osudy objektu kláštera, který od roku 1994 poskytuje zázemí městské knihovně,“ uvedla původkyně v Loretě Rumburk Barbora Hildebrandtová. Klára Mágrová

PODROBNOSTI O RUMBURSKÉ LORETĚ

Rumburská loreta je přesnou kopií italského originálu a nejsevernější loreto v České republice. Architektonicky cenná Santa Casa (tj. Svatá chýše) je kopií domku P. Marie v Nazaretu, v němž byl vychován Ježíš.

Autor obrazu: K.O. Hájek

V Rumburku ji podle projektu Jana Lucase Hildebrandta založil majitel panství kníže Antonín Florián Liechtenstein. K vysvěcení objektu došlo 15. 9. 1707. Loretánský komplex tvoří kromě loretánské kaple ambity, klášterní kostel sv. Vavřince a bývalý kapucínský klášter.

Rumburská loreta byla významným mariánským poutním místem pro oblast severních Čech a Lužice. Od roku 1950, po zrušení rumburského kapucínského konventu, byla pro běžné návštěvníky přístupná jen příležitostně a trpěla dlouhodobou neúdržbou. Roku 1964 byla Loreta vyhlášena za nemovitou kulturní památku. Od roku 2007 jsou památkově chráněny rovněž čtyři kaple v ambitech. Loretánský komplex je opětovně od roku 1995 vyhledávaným cílem návštěvníků z ČR a SRN. Od roku 1996 je obnovován, od roku 1998 z Programu záchrany architektonického dědictví Ministerstva kultury ČR. V roce 2007 si Loreta Rumburk připomenula 300 let od dostavby a vysvěcení. Kulturní památka je přístupná celoročně od úterý do soboty, v dubnu až říjnu mezi 10.00 až 17.00 hod., od listopadu do března mezi 9.00 až 16.00 hod. V roce 2007 objekt navštívilo na 6 000 návštěvníků.

ŽALM

Jak dlouho budeš na mě, Hospodine, docela zapomínat,
jak dlouho budeš přede mnou skrývat svou tvář?
Jak dlouho se budu starostí zmítat ve své duši,
s tím každodenním smutkem v srdci,
jak dlouho se má nade mnou vypínat můj nepřítel?

Shlédni a vyslyš mě, Hospodine, můj Bože!
Rozjasni mé oči, ať neusnu v smrti,
aby neřekl můj nepřítel: »Zdolal jsem ho!«
Ať nejasají moji protivníci, že jsem klesl.

Já však důvěřuji v tvé slitování,
pro tvou pomoc ať zaplesá mé srdce,
zaspívám Hospodinu, který mě zahrnul dobrem.

Zveme Vás na

38. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Příchovice 10. - 12. 10. 2008

Začátek sobotního programu v 10.00

Hlavní host: P. Romuald Štěpán ROB OP
převor Řádu bratří kazatelů - Dominikánů

Co nás čeká?

Ohlédnutí za Activ8

Svědectví účastníků WYD Sydney
Mše svatá s doprovodem kapely KAPŘI

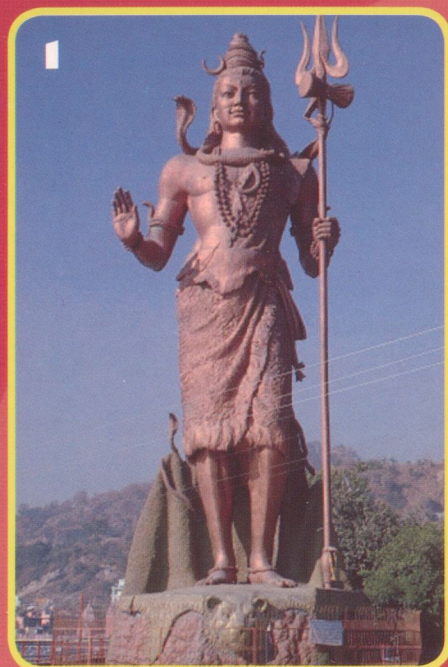
&

IX.

REPREZENTAČNÍ PLES MLÁDEŽE

v Příchovickém kulturáku

další info na www.litomerice.signaly.cz

Převládajícím indickým náboženstvím je hinduismus. Přes 80% veškerého obyvatelstva se hlásí k tomuto náboženství, zbytek (kolem 19%) jsou převážně muslimové (přes 13%), asi 2,5% obyvatelstva jsou křesťané, 2% Sikhové, necelé 1% buddhisté a o zbytek se dělí ještě jiná malá náboženství, z nichž asi pro Indii nejvýznamější jsou džinisté.

Hinduismus je náboženstvím nesmírně rozmanitým co do věrouky, rituálů i praktické etiky. Hlavní trojice bohů (Brahma, Višnu (*obr.1*) se svými různými "vtěleními" - mezi nimi nejznámější Krišna (*obr.2*) a Rama - a Šiva (*obr.3*)) je jen jakýmsi vr-

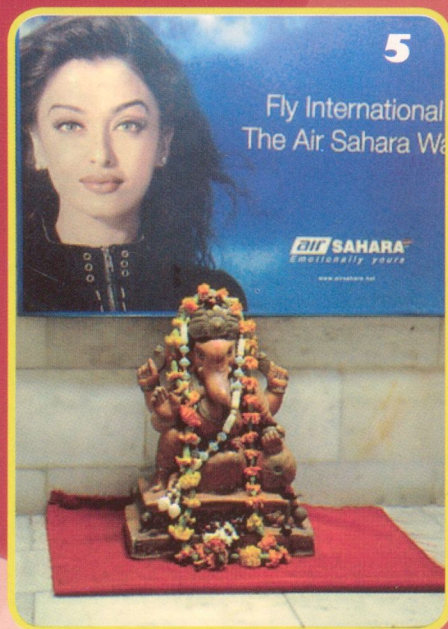

Jiří Voleský

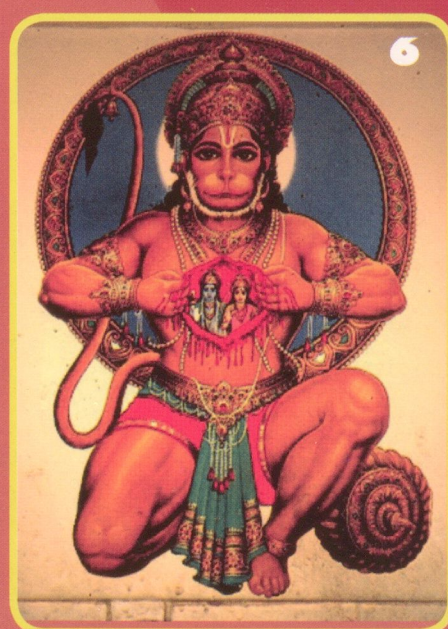
INDICKÁ náboženství

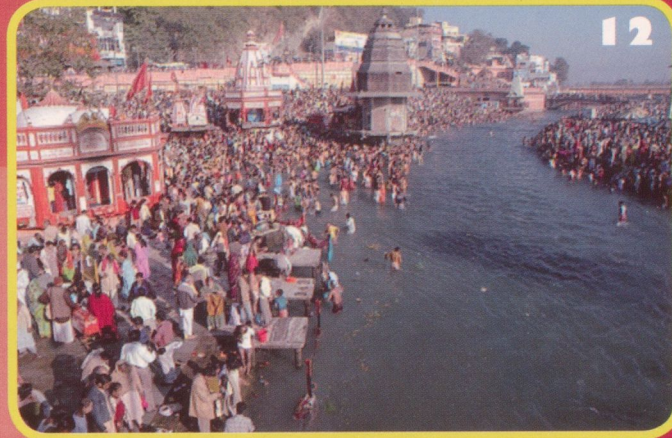

cholem ledovce obrovského množství různých bohů a bohyň (nejvýznamější Durga (*obr.4*)), které bývají uctívány často pouze úzce regionálně. Někteří oblíbení bohové mají zvířecí podobu - tak bůh se sloní hlavou Ganéša (*obr.5,9*) je bohem štěstí, úspěchu, rodiny a domova; opičí bůh Hanuman (*obr.6*) je bohem zdraví a inteligence, ... Věřící hinduisté prožívají své náboženské založení na každém kroku i ve svém všedním životě (*obr.9*) - po celý život je provází celé množství náboženských "iniciačních" obřadů, které se zdaleka neomezují pouze na oslavu a pozhánání těch nejdůležitějších životních přelomů (narození, dospělost, svatba, úmrtí). Každá rodina i každý člověk si vybírá toho "svého" oblíbeného boha, k němuž se převážně s velikou důvěrou celoživotně obrací. Bohoslužebný život se odehrává v hinduistických chrámech (*obr.7,8*), nemá však obvykle přílišnou striktní pravidelnost, jak jsou na to zvyklá ostatní velká náboženství, ale odehrává se často nepravidelně, příležitostně, spontánně.

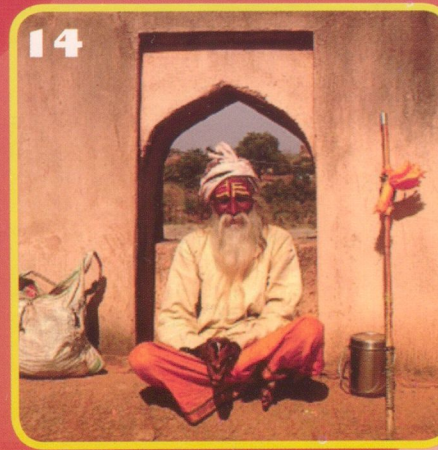
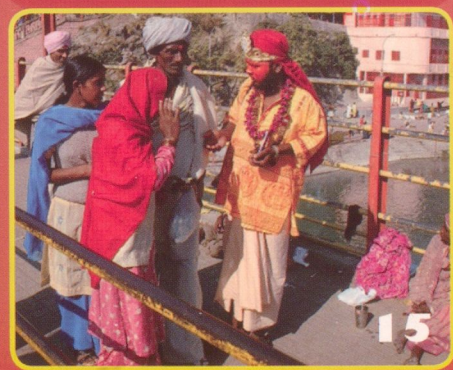
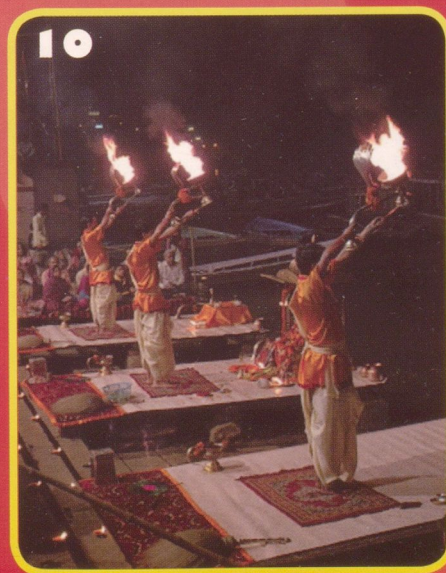
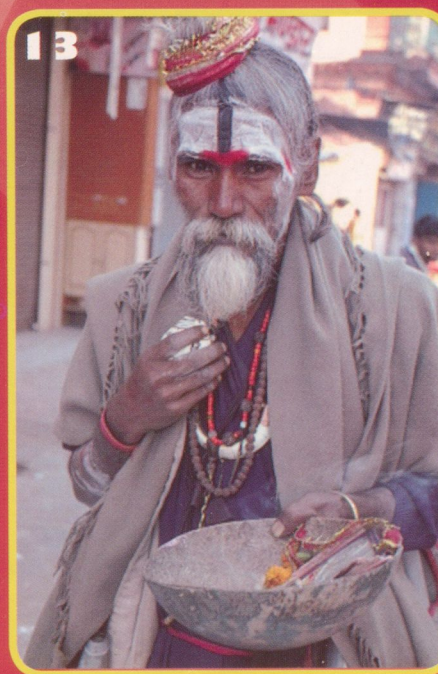

Nezasvěcený člověk se setká na veřejnosti nejčastěji s ranními a večerními bohoslužbami (*obr.10,11*) a s očistnými rituály (např. karmická koupel v Ganze (*obr.12*)). Hinduisté věří ve věčný princip života, nicméně nevěří v jedinečnost a neopakovatelnost lidského života, ale jsou přesvědčeni, že každý živočich (nejen člověk) musí projít mnohočetnou reinkarnací, než dospěje k cíli svého života - a tedy k náboženskému ideálu - ke spáse v podobě naprostého vymanění z jakéhosi uvěznění ve hmotném světě a tím ukončení svého trápení při převtělování. Základem hinduistické praktické morálky, již se člověk očisťuje a uspišuje svou spásu, je tzv. "ahimsa" - mír, mírnost, neublžování, úcta k jakékoli formě života. Společenská hierarchie, která je základem

řádu ve společnosti je "kastovnictví", jež nerozděluje společnost jen do 4 hlavních rovin, ale je velice složitým rozvrstvením lidí na různá postavení, úctyhodnost, řemesla, atd....
Nejvýše ve společensko náboženském postavení jsou brahmani, dnes již nejen s kněžskou profesí (*obr10,11,15*). V Evropě nejnámějším projevem praktického hinduistického života je "jóga", která se samozřejmě neomezuje pouze na tělesně-duchovní cvičení, ale je celým komplexním systémem nauky a praxe, která má formovat celou lidskou osobu a celý její život. Člověk je ve svém vlastním životě veden k tomu, aby naplnil všechna svá poslání a životní etapy co nejlépe a pokud možno ve stáří vyústil do potulného rozjímavého a asketického života "sadhua" - "svatého muže" (*obr.13,14*), jenž se po naplnění svého poslání jako mladého učícího se člověka, rodinného a pracovního života, stahuje do samoty rozjímání, modlitby a duchovního osvobodování ode všech pozemských závislostí. Je to jakýsi hinduistický ideál intenzivního duchovního života.

POUŤ PRO ŽENY

K SV. GERARDOVI OCHRÁNCI MATEK

19. 10. 2008

PROGRAM

- 9:30 - modlitba sv. růžence, možnost svátosti smíření
- 10:00 - mše svatá, hlavní celebrant P. Příbyl, provinciál
- po mši svaté žehnání šátkem sv. Gerarda - P. Verbovský, C.Ss.R
- 11:00 - přednáška o řádu redemptoristů - P. Příbyl, provinciál
- 11:45 - přestávka, možnost občerstvení v areálu a Poutním domě
- 13:00 - koncert skupiny „Učedníci“ - v kostele, vstup volný
- 14:30 - přednáška a beseda se senátorkou Ludmilou Müllerovou na téma: „Křesťanské ženy v politice“ - sál Poutního domu

BĚHEM CELÉHO DNE:

- při dopoledním a odpoledním programu ZAJIŠTĚNÉ HLÍDÁNÍ DĚTÍ
- možnost prohlídky areálu kláštera redemptoristů
- veškerý duchovní servis zajištěn v klášteře

HORA MATKY BOŽÍ KRÁLÍKY

Redemptoristé, Dolní Hedeč 1, 561 69
Poutní dům, Dolní Hedeč 2, 561 69

tel: 465 631 744
tel: 605 912 840

www.kraliky-klaster.cz
www.poutnidum.cz

kraliky@cssr.cz
info@poutnidum.cz

Staňme se KRISTOVÝMI UČEDNÍKY (Nejen) diecézní setkání mládeže v Křešově

pokračování ze str. 11

My jsme se zúčastnili dílny divadelní, kde dvě profesionálky nacvičovaly s mladými scénky znázorňující jednotlivé ctnosti jak stojí, tak i poetickým srovnáváním, slovní analogií s přírodou a podobně. Protože bylo právě 15. srpna, nastal vrchol celého setkání: mše svatá o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, kde hlavním celebrantem byl diecézní biskup Stefan a na niž se účastnili i další poutníci. Mile nás překvapilo, že při ní zazpíval liberecký pěvecký sbor Ještěd. Odpoledne jsme si vyslechli zajímavou přednášku učitele žurnalistiky Marka Zajace na téma moudrosti: Jak rozvázný má být např. novinář, který jako jediný zpravodaj v zemi sužované občanskou válkou se dostává do situace, kdy před jeho zrakem i objektivem jeho kamery v bojích umírají lidé a on má na výběr, zda bude zachraňovat raněné, nebo dál natáčet svou reportáž, aby jako jediný mohl informovat okolní svět, který pak bude snad mít možnost reagovat např. humanitární či vojenskou pomocí. Jiným příkladem může být podnikatel, který chce investovat v chudé zemi a být místním lidem prospěšný. Má všechn majetek rozdat hned první den do natažených rukou plačících maminek hladových dětí, nebo např. nechat natažené ruce prázdné a investovat do výstavby studny, která zachrání mnoho životů? Jak se naučit moudře rozhodovat, jde-li o věci zásadní? Večer druhého dne byl zakončen koncertem moderní hudby. Mladí zde mohli i svým pohybem vyjádřit radost z víry a svým způsobem se i takto modlit. Večerní koncerty se konaly i v dalších dnech. Třetí den mluvil o statečnosti otec Or-

zechowski, kněz působící léta mezi vysoškoškoláky ve Wroclawi, důvěrně zvaný „Ořech“. Posloužil si příkladem svatého Pavla. Ten byl jistě vychován k horlivé obraně víry svých otců. Pak se ale setkal s Kristem a jeho statečnost se přizpůsobila novému poznání. V mnoha dalších životních zkušenostech na svých misijních cestách zažíval „proměny“ své statečnosti. Ani apoštol Petr neobstál v těžké zkoušce jako právě statečný člověk. Ale Ježíš znal jeho milující srdce a darem statečnosti ho nakonec obdaroval. Sám Ježíš přece prožíval smrtelnou úzkost, lidský strach, než ho Duch svatý v této hodině posílil. V tom jej následovali svatí po dva tisíce let a v tom jej následují křesťané i dnes.

„Víte, kdo je novou nadějí Polska po třech stoletích?“ Tak se zeptal odstoupivší maršálek sejmu (předseda parlamentu) pan Marek Jurek. „Jste to vy, mladí“, odpověděl po nastalém tichu. Mladí mohou odpovědět na rozmáhající se „diktát neomezených svobod“, nemilosrdně omezující a ničící základní lidské hodnoty. Spravedlnost, další ze čtyř kardinálních lidských ctností je úsilím dávat každému, co mu patří, spíš než snahou brát, co patří mně! Benediktýn, otec Leon Knabit vyslovil na téma této ctnosti myšlenku o rozliti Boží lásky ve stvoření. Vrchol stvoření člověk sice neobstál ve zkoušce, ale Bůh měl další plán připravený: plán mariánský, plán mateřské lásky. Maria je Matkou církve. Když se buduje farnost, prvním prostorem musí být láska, pak teprve budovy a to další. To samé platí pro rodinu. Krize a deviance nepocházejí z lásky! Láska nejsou milostné pletky. K lásce nepatří souhlasit

se zlem. Rodičovské napomenutí: „záleží mi na tobě, nedělej to“ je projevem lásky. „Vy buďte k sobě nároční, když to jiní po vás nepožadují“, říká otec Leon mladé lidi. „Vyhraďte život, vyhraďte Polsko!“ S poslední přednáškou vystoupil mladý kněz Marek z Nové Soli na téma svatosti. Ke svatosti přijímáme dary Ducha svatého, jeho ovoce jak pro nás, tak i pro dobro církve. Dary přirozené i nadpřirozené. Proč se dnes mladý člověk vyhýbá tomu, aby mohl být svatý? V Polsku se dospívající mladí lidé připravují k birmování, ale mnozí to berou jako pouhou formalitu, jako zvyk. Proto je třeba osobní zkušenosti s Bohem a jeho účinným slovem, jakto prožil ve svém obrácení ze zvykové „zbožnosti“ k osobnímu setkání s Bohem i otec Marek sám. Nakonec přišel čas i na naše svědectví: V Čechách nebývá zvykem, že by rodiče nutili děti chodit děti do kostela jen proto, že je to správná tradice, kterou je třeba dodržovat. Máme u nás málo věřících a rodiče dětem, kteří našli Boha často vůbec nerozumí, nechápu je, mají za to, že sešli na nějaké scestí. Tak i naše dvacetiletá studentka Michaela si prožila mnohé strasti, než dozrála do věku, kdy konečně může svobodně rozvíjet svůj duchovní život a hledat své povolání. Podobnou konverzi jsme prošli i my dva čeští hosté setkání, Jirka z Prahy a já. Je to zkušenost, kterou můžeme polským mladým přátelům předat. Pozvali jsme je také do naší země, kde jsou hory a mnoho krásných míst. Představitelé mládeže vyslovili přání, abychom se takto i v budoucnu setkávali a aby se příště zúčastnilo více mladých Čechů. Bariéra hranic už nestojí v cestě a bariéra jazyková, jak je u mládeže vidět, padá také velmi rychle, je-li dobrá vůle a zájem. Láska je to, co buduje a tvoří, ne co ničí a brání dobru. Kéž je v této mladé generaci dobré vůle nová naděje pro budoucnost.

P. Pavel Ajchler